

at den ene Trediedeel sidder i Rævningeretten som mere betroet end de øvrige to Trediedele.

Det er vistnok meget fortjenstligt, at Udkastet søger at sjerne al Inquisition, og det være langt fra mig at tage Ordet for Inquisitionsprincipet. Men jeg troer dog, at disse Forhør, eller om man vil kalde dem Forundersøgelse, maae blive noget inquisitoriske. Man kan ikke overlade en Dommer at affige Fængslingskjendelse og i det Hele taget at bedømme under Ansvarlighed Spørgsmaalet om Udsættelse ved Forhør, uden at han maae trænge ind i Sagen og forsøge at faae den bragt til Ende, ved at bringe den Anklagede til at udtale sig. Men dette anseer jeg iøvrigt ikke for nogen Feil. Efter den Erfaring, som jeg har, anseer jeg det ikke for muligt, at en Undersøgelse angaaende Misgjerningsfager kan drives paa den fredssommelige og i Almindelighed høist fredssommelige Maade, hvorpaa der søres Vidner i det daglige Liv. Naar man møder to Parter — og saaledes skal det jo være for Undersøgesdommeren — saa gjør den ene sine Spørgsmaal og den anden sine Kontrapørgsmaal, og Skriveren optegner dem saa godt, som Dommeren har opfattet dem, og dermed er den Sag forbi. Komme Parterne i Uenighed, saa har Dommeren den Uleilighed at affige en Kjendelse. Saaledes maa man forestille sig, at Tanken med Forundersøgelsen har været efter Udkastet. Men i det daglige Liv vil det være umuligt at faae en saa slæbende Undersøgelse gennemført i Misgjerningsfager, ja, jeg troer, at det er ikke blot umuligt, men at det ogsaa vilde være urigtigt. Smidlertid giver Udkastet megen personlig Beskyttelse for den Sigtede under Forundersøgelsen, og det er deri, at den Tilstand, som det tilsigter, slaaer saa uendelig høit over den nuværende Tilstand. Men der er dog adskillige Punkter, som det forekommer mig kunne trænge til yderligere Begrænsning, navnlig for at beskytte den Sigtede. Der er saaledes sagt, at naar den Sigtede finder sig brøstholden ved den Behandling, han har mødt under Forundersøgelsen, kan han indklage Behandlingen for Landsoverretten, men dette forekommer mig at være forkeert. For det Første seer jeg ikke af Udkastet, om den Sigtede skal faae Sagen ind for Landsoverretten paa sin

egen Bekostning, eller om han kan fordre den indstævnet som en offentlig Sag, og dernæst er det dog efter mit Skjøn aldeles forkeert, at fra Undersøgesdommeren gaaer Appellen af Hovedsagen til Kredsretten, men hans Ansvarlighedsfag skulde derimod gaae til en anden Ret, til Landsoverretten; deri er der ikke tilstrækkelig Sammenhæng. Det forekommer mig, at Dommeren maae gjøres ansvarlig og censureres ex officio af den Ret, hvorhen Hovedsagen kommer; han maae censureres af Kredsretten, hvis hans Behandling kommer derhen, og han maae censureres af Rævningedommeren, hvis Behandlingen kommer for Rævningeretten. Et saadant Ansvarlighedsprincip er det eneste, som bethyder Noget for den Sigtede. Hvad vil nu det bethyde, at der staaer her i Lovudkastet, at enhver Politikommisfair eller Politifuldmægtig kan anholde en Mand, men han skal inden tre Dage aflevere ham til Dommeren, for at der kan komme en grundlovmæssig Fængslingskjendelse, og der saa staaer et andet Sted i Udkastet, at en saadan Politikommisfair eller Politifuldmægtig ikke forterer under Rævningeretten, eller under Kredsretten eller under Landsoverretten, men at man, hvis man vil ham Noget, fordi han har misbrugt sin Magt, maae søge ham for Byretten? Det vil sige, man skal begynde et civilt Søgemaal mod den Mand, som man troer har begaaet en Forurettelse paa Embedsvegne. Man kan, forekommer det mig, meget vel gaae den Vej, man nu gaaer, at gjøre en Politikommisfair ex officio ansvarlig under Hovedsagen for, at han opfylder sine Embedspligter; den personlige Sikkerhed fordrer ligefrem, at en saadan Bestemmelse optages i Udkastet. Man vil maastee indvende, at efter Principet er en Politifuldmægtig ikke nogen judicial Embedsmand, men det kan man jo gjøre ham til i dette Punkt, derfor er der jo Intet iveien. Denne Politikommisfair har jo Veilighed til at varetage sit Liv under hele Forundersøgelsen, thi der skal han i Reglen møde som Anklager, eller ialfald skal han under Sagens Drift fremstaae og vedkende sig sit Forhold. Der maae derfor paalægges saavel Dommeren som Politimesteren en lovlig Ansvarlighed under Hovedsagen og ikke særskilt. De Fleste, som komme i det Tilfælde at bevære sig over en Retsbe-